

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/307/2019
Identifikačné číslo spisu:	8113226087
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:8113226087.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne F. U., bývajúcej v H., P. XX, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária Melničák a Semančíková, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Miletičova 1, IČO: 36 860 891, v mene a na účet ktorej koná JUDr. Martina Semančíková, konateľka a advokátka, proti žalovanej Future Media Invest, spol. s r. o., so sídlom v Prešove, Komenského 4, IČO: 44 871 953, zastúpenej JUDr. Jánom Kasenčákom, advokátom v Bratislave, Brečtanová 28, o zaplatenie 11 880 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/119/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. júna 2019 sp. zn. 22Co/143/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 16. apríla 2018 č. k. 7C/119/2013-413 konanie v časti o zaplatenie sumy vo výške 418 € zastavil (I.), žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 11 462 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 11 462 € od 16. júla 2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (II.), v prevyšujúcej časti žalobný návrh žalobkyne zamietol (III.), žalobkyni priznal vo vzťahu k žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 92,96 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (IV.) a rozhodol, že Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline má vo vzťahu k žalovanej nárok na odmenu v rozsahu 100 % za podaný Znalecký posudok číslo 46/2017 (V.). Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že medzi žalovanou ako predávajúcou a žalobkyňou ako kupujúcou bola 8. augusta 2011 uzatvorená kúpna zmluva (splňajúca charakter spotrebiteľskej zmluvy), predmetom ktorej bola kúpa špecifikovaných nehnuteľností - rozostavaného bytu spolu so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu a spoluvlastníckym podielom k pozemku, na ktorom je bytový dom postavený. V zmysle zmluvy bola deklarovaná podlahová plocha bytu 90 m² a cena bytu predstavovala 99 000 €. Žalobkyňa si 10. júna 2013 dala vypracovať znalecký posudok za účelom stanovenia všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti znalkyňou O.. L. Z., ktorá v posudku určila podlahovú plochu bytu vo výmere 79,20 m². Listom z 2.

júla 2013 žalobkyňa reklamovala vadu bytu spočívajúcu v menšej výmere o 10,80 m² a uplatnila si primeranú zľavu z kúpnej ceny bytu. Žalovaná reklamáciu neuznala a zotrvala na znaleckom posudku znalca O.. D. G., ktorý určil, že podlahová plocha daného bytu je 90 m². Za účelom odstránenia týchto rozporov súd na návrh strán pribral do konania Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline na vypracovanie znaleckého posudku, z ktorého záverov vyplýva, že podlahová plocha bytu je 79,58 m². Znalecký ústav poukázal na metodické nedostatky pri učení podlahovej plochy bytu v znaleckom posudku O.. D. G. a uviedol, že znalecký posudok O.. L. Z. metodické nedostatky nevykazuje a je vypočítaný podľa príslušnej technickej normy. Návrh žalovanej na nariadenie znaleckého dokazovania, v ktorom by znalec vypočítal objem samotného bytu ako nedôvodný zamietol. Vo vzťahu k rozhodnutiu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/158/2013 uviedol, že toto rozhodnutie a právny názor v ňom obsiahnutý nie je možné aplikovať na prejednávany spor z dôvodu odlišného skutkového stavu. Nesúhlasil s názorom žalovanej, že výmera podlahovej plochy bytu je zjavnou vadou, ktorú treba reklamovať do šiestich mesiacov. Argumentoval, že dodanie bytu v menšej výmere mohla žalobkyňa reklamovať iba v rámci záručnej doby a až po jej uplynutí by došlo k zániku práva. Žalobu v časti o zaplatenie sumy 418 € zobrala žalobkyňa späť, a preto konanie v tejto časti zastavil postupom podľa § 144 a § 145 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Uzavrel, že žalobkyňa splnila všetky hmotnoprávne podmienky na uplatnenie nároku na zľavu z kúpnej ceny, keďže zo znaleckého dokazovania vyplynulo, že žalobkyni bol zo strany žalovanej dodaný byt o podlahovej výmere nižšej o 10,42 m², čo má za následok nadobudnutie bytu nižšej hodnoty. Berúc do úvahy konanie samotnej žalovanej, ktorá odvíjala cenu bytu od jeho podlahovej výmery pri jednotkovej cene 1 100 € za m², tak žalobkyni vznikol nárok na zľavu z kúpnej ceny vo výške 11 462 €, ktorú sumu aj žalobkyni priznal. Tiež jej priznal nárok na zaplatenie úrokov z omeškania od 16. júla 2013, pretože výzvou 2. júla 2013 vyzvala žalovanú na zaplatenie zľavy z kúpnej ceny do desiatich dní odo dňa doručenia tejto výzvy, najneskôr však do 15. júla 2013. V prevyšujúcej časti (nárok na úrok z omeškania od 2. júla 2013) žalobu ako nedôvodnú zamietol. S poukazom na § 153 CSP a sudcovskú koncentráciu konania neprihliadol na protinávrh, ktorý žalovaná doručila súdu po vyhlásení dokazovania za skončené. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 a § 262 CSP. O nároku na odmenu znaleckého ústavu za podaný znalecký posudok rozhodol vo vzťahu k žalovanej ako neúspešnej strane sporu.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 27. júna 2019 sp. zn. 22Co/143/2018 zmenil rozsudok vo výroku II. a v súvisiacom výroku IV. tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 7 000 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietla (I.), priznal žalobkyni nárok na náhradu trov celého konania voči žalovanej v rozsahu 100 % z prisúdenej istiny, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením (II.) a potvrdil rozsudok vo výroku V. (III.). Po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je čiastočne dôvodné. V odôvodnení rozhodnutia podrobne reagoval na jednotlivé odvolacie námietky. Skonštatoval, že súd prvej inštancie v konaní neporušil právo žalovanej na spravodlivý proces, pretože na pojednávaní 26. marca 2018 jej poskytol priestor na predloženie ďalších návrhov na doplnenie dokazovania, a tým možnosť ovplyvniť zistený skutkový stav, z ktorého vychádzal pri právnom posúdení veci. Zároveň poznamenal, že predbežné právne posúdenie veci súdom prvej inštancie by ho nezaviazalo v ďalšom konaní, ak by žalovaná predložila ďalšie dôkazy vyvracajúce skutočnosť, z ktorých pri predbežnom vyjadrení právneho názoru na vec vychádzal. Uviedol, že v konaní pred súdom prvej inštancie bola sporná výmera podlahovej plochy bytu a to, či nižšia výmera podlahovej plochy bytu, ako výmera dohodnutá v kúpnej zmluve, je vadou, ktorá by priznávala žalobkyni ako kupujúcej právo na primeranú zľavu z kúpnej ceny bytu. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že skutočná rozloha podlahovej plochy bytu je menšia, čo bolo potvrdené vykonaným znaleckým dokazovaním. Vo vzťahu k námietke žalovanej, že súd prvej inštancie nenariadil navrhované znalecké dokazovanie za účelom určenia objemu bytu sa v plnom rozsahu stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o ne hospodárnosti takéhoto dokazovania. Za relevantné nepovažoval ani námietky žalovanej týkajúce sa (ne)záväznosti technickej normy STN 73 4301, na základe ktorej znalecký ústav určil výmeru podlahovej plochy bytu. Dôvodil, že odborné závery obsiahnuté v znaleckom posudku nepodliehajú hodnoteniu súdom podľa zásad v zmysle § 191 CSP, t. j. súdu prvej inštancie neprislúchalo právo posúdiť vecnú správnosť aplikácie použitej technickej normy. Nesúhlasil ani s tvrdením žalovanej, že za

vadu bytu nie je možné považovať nižšiu podlahovú plochu bytu, ako tú, ktorá bola dohodnutá v kúpnej zmluve. Žalobkyňa si výslovne vymienila, že chce kúpiť byt s podlahovou plochou 90 m², pričom žalovaná ju neinformovala o skutočnej výmere podlahovej plochy bytu, ktorú žalobkyňa zistila až dodatočne po prevzatí bytu. Pri určení výšky primeranej zľavy z dojednanej kúpnej ceny prihliadol na skutočnosť, že by nebolo spravodlivé zaviazat' žalovanú k uhradeniu zľavy vo výške 11 462 €, nakoľko ako predávajúci vychádzala zo znaleckého posudku O.. D.F. G. a skutočná výmera podlahovej plochy bytu bola preukázaná až na základe znaleckých posudkov O.. L. Z. a Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline. Pokiaľ žalovaná pristúpila k uzavretiu kúpnej zmluvy, súhlasila so zriadením záložného práva na základe zmluvy o zriadení záložného práva a súvisiacej úverovej zmluvy, bolo to aj na základe znaleckého posudku O.. D. G.. Taktiež prihliadol na určitú znalosť žalobkyne o rozostavanom byte, čo preukazuje predloženie pôdorysu bytu žalobkyňou žalovanej pred uzavretím zmluvy o budúcej kúpnej zmluve, ako aj časté návštevy žalobkyne v rozostavanom byte pred uzavretím kúpnej zmluvy. Vzhľadom na uvedené považoval za primeranú zľavu z dojednanej kúpnej ceny sumu vo výške 7 000 €. Z dôvodov uvedených v rozhodnutí potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku V. týkajúci sa nároku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline na odmenu za podaný znalecký posudok. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“). Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP a zároveň z § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Tvrdila, že súd jej znemožnil vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, nedal jej možnosť argumentačne obhájiť si dôkaz - rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/158/2013 a odňal jej právo na riadne odôvodnenie a predvídateľnosť rozhodnutia. Odvolací súd sa podľa jej názoru výrazne odchýlil od existujúcej judikatúry, čím porušil princíp právnej istoty uvedený v Čl. 2 CSP. Namietala, že súd nevyhovел jej návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania s výpočtom objemu bytu, pričom tento dôkaz považovala za dôležitý pre spravodlivé rozhodnutie vo veci. Poznamenala, že znalec realizoval výpočet podlahovej plochy bytu podľa právne nezáväznej STN 73 4301 a súd prevzal závery znaleckého posudku bez vypočítania znalca ohľadom sporných skutočností. Vo vzťahu k hodnoteniu znaleckého posudku poukázala na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. Pls 3/80 z 23. decembra 1980 a rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky z 30. apríla 2007 sp. zn. III. ÚS 299/06. Zmätočnosť napadnutého rozsudku mala spočívať aj v nedostatočnom zdôvodnení toho, z akých skutkových okolností vychádzali súdy pri právnom závere o údajnej jednotkovej cene za meter štvorcový vo výške 1 100 €. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/3569/2010. Namietala, že žalobkyňa ešte pred podpisom zmluvy o budúcej kúpnej zmluve vedela dôkladne o rozostavanom byte a nesúhlasila s tvrdením súdu, že pred podpisom tejto zmluvy žalobkyňa nemala možnosť si byt prezrieť a premerať. Dôvody rozhodnutia odvolacieho súdu v tejto časti považovala za rozporuplné. Za zmätočný označila aj postup odvolacieho súdu, ktorý moderoval výšku primeranej zľavy z kúpnej ceny s tým, že tento postup nie je v súlade s § 597 ods. 1 Občianskeho zákonníka a predstavuje svojvôľu. Čo sa týka dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu označila rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžo/163/2015, v ktorom najvyšší súd ustálil, že technická norma nie je záväzná. Uvedené podporila aj rozhodnutiami českého Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 4 As 31/2003 a 6 As 28/2003 a rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 355/2015. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP uviedla, že súdy nižších inštancií mali v danom spore aplikovať aj § 644 a nasl. Občianskeho zákonníka, t. j. osobitné ustanovenia o zhotovení veci na zákazku, pretože po uzavretí zmluvy o budúcej kúpnej zmluve sa pri vykonávaní stavby riadila pokynmi žalobkyne.

4. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

5. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

6. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

8. V prvom rade dovolateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10. Preskúmaním obsahu spisu dovolací súd nezistil v postupe odvolacieho súdu v spojení s postupom súdu prvej inštancie žiadne vady, ktoré by boli spôsobilé ukrátiť dovolateľku na jej procesných právach a založiť tak prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, a preto sú jej dovolacie námietky v tomto smere neopodstatnené. Skutočnosť, že súd prvej inštancie poskytol dovolateľke dostatočný priestor na to, aby mohla účinne a včas uplatňovať prostriedky procesnej obrany a procesného útoku v súlade s CSP vyplýva predovšetkým z obsahu zápisníc o pojednávaniach nariadených na 5. februára 2018 a 26. marca 2018. Z tohto dôvodu sa dovolaciemu súdu javí ako účelové paušálne tvrdenie dovolateľky o tom, že súd jej v spore znemožnil vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom.

11. V súvislosti s námietkou dovolateľky o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

12. Je nevyhnutné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

13. Dovolací súd pripomína, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá spôsobuje odňatie spravodlivosti. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva dovolateľky na spravodlivý proces.

14. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje náležité vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Podľa názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd rozsiahlym spôsobom vysporiadal s odvolacími námietkami uvedenými v podanom odvolaní a odôvodnenie jeho rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 CSP. Odvolací súd podal odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa skutkového a právneho posúdenia veci, pričom jasne a zrozumiteľne vysvetlil, ako posúdil žalobkyňou uplatnený nárok. Jeho záver, že menšia výmera podlahovej plochy bytu oproti výmere deklarovanej v kúpnej zmluve je vadou bytu, nemožno považovať za neudržateľný či arbitrárny. Z rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé úvahy odvolacieho súdu, ktoré ho viedli k čiastočnej zmene výšky primeranej zľavy z kúpnej ceny bytu priznanej súdom prvej inštancie. Nedôvodná je aj námietka dovolateľky o „výraznom odklone odvolacieho súdu od existujúcej judikatúry“, pretože z obsahu odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva skutočnosť, že by sa pri posudzovaní podstaty sporu akokoľvek odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít.

15. K námietkam dovolateľky smerujúcim k spochybňovaniu procesu dokazovania (nenariadenie znaleckého dokazovania za účelom určenia objemu bytu, nevypočutie znalca, nesprávne hodnotenie znaleckého posudku vypracovaného znaleckým ústavom) dovolací súd uvádza, že v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu do 30. júna 2016 sa vyskytovali námietky dovolateľov týkajúce sa nedostatkov v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosti hodnotenia výsledkov dokazovania. Dovolací súd vo vzťahu k takýmto námietkam dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 2Cdo/130/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

16. Dovolací súd zároveň považuje za nevyhnuté poznamenať, že nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd

(§ 442 CSP).

17. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

18. Pretože konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľkou namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. V danom prípade dovolateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

19. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP.

20. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

21. Pre právnu otázku, ktorá je relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na definíciu pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ uvedenú v rozhodnutí najvyššieho súdu zo 6. marca 2017 sp. zn. 3Cdo/6/2017, kde sa uvádza: „Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali.“ V zmysle judikátu R 71/2018 do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

22. Dovolateľka namietala nesprávnosť právneho záveru odvolacieho súdu o (ne)záväznosti technickej normy STN 73 4301, na základe ktorej znalecký ústav určil výmeru podlahovej plochy bytu a v tejto súvislosti za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu označila rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžo/163/2015. Dovolací súd konštatuje, že táto otázka nie je z hľadiska § 421 ods. 1 CSP relevantná, pretože od nej nezáviselo rozhodnutie odvolacieho súdu v prejednávanej veci. Dovolateľkou označené

rozhodnutie ani nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, keďže v tomto prípade rozhodoval najvyšší súd ako súd odvolací v rámci správneho súdnictva a nie ako súd dovolací. Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP teda nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP.

23. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolací súd uvádza, že toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil, t. j. vysvetlil jej podstatu a uviedol súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie a dovolací súd zároveň ešte túto právnu otázku neriešil. Dovolateľkou nastolenú otázku o potrebe aplikácie vybraných ustanovení Občianskeho zákonníka o zmluve o dielo strany sporu ani súdy nižších inštancií vôbec neriešili, preto ani v tomto prípade dovolateľka nevymedzila právnu otázku, na ktorej riešení odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Dovolací súd preto uzatvára, že uvedená dovolacia argumentácia nepredstavuje vymedzenie podstatnej právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

24. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie v časti namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

25. Dovolací súd úspešnej žalobkyni trovy dovolacieho konania nepriznal, pretože na vyjadrenie k dovolaniu podané po uplynutí súdom stanovenej lehoty podľa § 436 ods. 3 CSP neprihliadal, t. j. má za to, že jej žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli.

26. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.